

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 7.

ЦАРИГРАДЪ, ІУНІЙ 1871.

БРОЙ 6.

ОБРАЩЕНИЕ.

Апостоли-тъ Господни като пріехъ отъ уста-та на Господаря си силнѣ-тъ заповѣдь да отидѣтъ по всичкій-тъ свѣтъ и да благовѣстуватъ на всички-тъ народы, насърдавани отъ подкрѣпителното обѣщаніе, “Ето азъ съмъ съ васъ до скончаніе-то на вѣка,” трѣгнѣхъ и прѣд-пріехъ голѣмо-то си дѣло. Цѣль-та на това дѣло е *обращение-то* на свѣта къмъ Бога.

Отъ онова врѣме до сега, прѣзъ всички-тъ вѣкове, истиинна-та цѣль на трудовете-тъ на всички-тъ истиинни Христіани е была сжша-та, сирѣчь *обращение-то* на свѣта. Христова-та Църква за това е работила. Толкози хыляды църквы които ся намѣрватъ по градища-та и по села-та въ всякой Христіанскый народъ, и на които камбаны-тъ звонятъ всякой Недѣленъ день та призоваватъ вѣрующы-тъ за богомоленіе, за тѣзи цѣль сѣ правены, и онѣзи които тамъ ся събиратъ за поклоненіе Богу ако мыслятъ само за свои-тъ си души, а не и за души-тъ на стѣды-тъ си, и не съдѣйствуватъ за тѣзи главнѣ цѣль за който е поставена Христіанска-та вѣра на свѣтъ-тъ, то не изпълняватъ длжности-тъ на высоко-то си званіе и показватъ че не сѣ проумѣли азбукѣ-тъ на Христово-то учение.

Но ще попыта нѣкой, “Що е *обращение-то*, и какъ ся то издѣйствува”? Всякой разумѣва какво ще каже да ся обтрне нѣкой въ пѣть-тъ си и да върви къмъ друго-то направление отъ онова въ което е той досега вървѣлъ. Апостоли-тъ когато проповѣдвахъ, “покайте

ся и обрѣните ся,” подобенъ смислъ имахъ. Евангелско-то *обращение* е *душевно* *обращение*, и не състои въ промѣненіе-то само въ мнѣнія-та или въ понятія-та на чловѣка, но въ промѣненіе-то му отъ тѣмнотѣ-тъ въ видѣлиня-тъ, отъ власть-тъ на Сатанѣ къмъ вѣрно-то подданничество Богу.

Намѣрва ся и голѣма разлика между Евангелско-то *обращение* и онова *обращение* което ся разумѣва подъ думѣ-тъ *прозелитизмъ*. Евангелско-то *обращение* не е *прозелитизмъ*. Наистинѣ староврѣменни-тъ Израилѣни наричали *прозелиты* (т. е. пришелцы) онѣзи които отъ други-тъ народности ся присѣдинили при тѣхъ, но въ послѣдни-тъ вѣѣмена, въ общо-то говореніе, а особено и въ Българскый языкъ, *прозелити* ся казватъ онѣзи които за нѣкаквѣ си недостойнѣ причинѣ или за собствѣннѣ-тъ си частенъ интересъ, оставятъ вѣрѣ-тъ си и пріиматъ другѣ, и *прозелитизмъ* ся разумѣва да е употрѣбяваніе-то на таквызи срѣдства каго подкупуваніе или насилствованіе, или прѣдлаганіе на нѣкаквѣ вещественнѣ ползѣ за да прѣдумватъ чловѣцы-тъ да пріиматъ нѣкаквѣ вѣрѣ. За това явно е че онова *обращение* което ся прѣпорѣчва отъ Евангеліе-то, и което проповѣдуватъ Христіанскы-тъ проповѣдници, и за което работятъ всички-тъ живи и истиини Христіани, не е таквотъ което може да ся нарича *прозелитизмъ* въ това значеніе на рѣчь-тъ. Съ таквызи срѣдства съвсѣмъ е невъзможно да стане чловѣкъ христіанинъ. Лицемѣръ става но христіанинъ не става.

Който по тойзи способъ приима Християнско име измамень е, и който го така ужъ прави Християнинъ лъже себе си; лъже и други-тъ, защото обѣщава което не може изпълни.

Евангелско-то обращеніе пакъ не състои въ записване-то на име-то въ нѣкой църковенъ тевтеръ, или пакъ въ само-то дѣло на кръщеніе-то. Въ църковнѣ-тъ кодикъ на всякъ църквъ по свѣта намѣрватъ ся имена на таквыи чловѣци които явно показватъ въ дѣла-та си и въ думы-тъ си че не сѣ никакъ обѣрнаты къмъ Бога. Обѣрнаты сѣ къмъ свѣтъ-тъ, къмъ себе си, къмъ таквыи грѣхове които не сѣ за споменуваніе тука, обѣрнаты сѣ къмъ всичко освѣнъ къмъ Бога. Намѣрватъ ся твърдѣ много кръстени злодѣйци, прѣлюбодѣйци, кѣтвопрѣстѣпници, и каквыто други прѣстѣпници искате. Слѣдователно онова обращеніе, за което е тука рѣчь-та, е нѣщо по дѣлабоко и по основателно отъ всяко външно исповѣданіе колко и да е то добро и потребно на мѣсто-то си.

Това обращеніе е таквъ въ което цѣль-тъ чловѣкъ ся обраща. Не само име-то му ся промѣнява, или облекло-то му ся промѣнява или външны-тъ му навъкновения и обычаи, или мнѣнія-та му ся промѣняватъ; но въ което *сърдце-то* му ся промѣнява; чувства-та му и желанія-та му и наклонности-тъ му ся обращатъ отъ тойзи пѣтъ въ който сѣ до сега тичали и зематъ друго направление. Цѣль-та му става друга, мысли-тъ му сѣ други и слѣдователно поведеніе-то му е друго. Той става по чадолубивъ баща, по любезенъ съпругъ, по вѣренъ братъ, по усърденъ родолюбецъ, по вѣренъ поданикъ, по праведенъ гражданинъ и по добръ съседъ; сѣ единъ рѣчь става благочестивъ чловѣкъ, и нова тварь въ Иисуса Христа. Той обыча което Иисусъ обыча, и мрази което Иисусъ мрази; обыча истиннѣ-тъ и мрази лъжнѣ-тъ; работи право-то и отбѣгва отъ всяко криво дѣло. Ако ся види въ нѣкого че вѣроисповѣданіе-то му нѣма това слѣдствіе, и не го прави да е по добръ отъ колкото е былъ напѣдъ; ако домочадіе-то му и съседы-тъ му и съгражданы-тъ му не видятъ въ него промѣненіе, тогава иматъ право да заключатъ че въ него истинно обращеніе не е станъло.

(Слудува).

СЛОВО ЗА ДѢЦА-ТА.

(Продълженіе отъ брой 5-ий).

2. Второ-то нѣщо което намѣрваме въ религіѣ-тъ и въ което тя ся уприличава на дърво-то на живота е *храна*.

Разумѣеа ся, тука речъ-та е за душевнѣ а не за тѣлеснѣ хранѣ. Онова което религія-та ни дава относя ся повече на души-тъ ни. Тя прави добро и на тѣла-та ни, но главны-тъ нейны благословенія сѣ душевны, и храна-та която това дърво на живота дава е храна за душнѣ-тъ.

Въ Българіѣ не мыслимъ толкозъ да добываме хранѣ-тъ си отъ дърва. Когато говоримъ за хранѣ мыслимъ повече за пива-та отъ дѣто земамы жито, или за градины-тъ отъ дѣто земамы зеліе и пр. Но по други мѣста не е тѣй. Има таквыи мѣста дѣто жители-тъ прииматъ най много-то си хранѣ отъ дърва-та.

По островы-тъ въ Южный-тъ Океанъ жители-тъ ся хранятъ повече отъ плодъ-тъ на два вида дърва които тамъ изобилно ся намѣрватъ; тѣ сѣ хлѣбоносното дърво и друго едно дърво което носи единъ видъ орѣхы едры колкото дѣтисекъ главѣ. Тѣзи орѣхы ся казватъ по тамшенъ языкъ *кокоа*, и по нѣкога ся доносятъ и въ Цариградъ за проданъ и ся наричатъ *Хиндистанъ джевици*, макаръ и да има другъ по малкъ и ароматическый орѣхъ който во Турскы носи сѣщото име. Това дърво расте до 25 лакти високо, и има клонове само на върхъ-тъ и орѣхы-тъ тамъ ся намѣрватъ по десетъ или двадесетъ на всяко дърво. Дърво-то цѣти въ шесть недѣли единъждъ прѣзъ дъждовно-то врѣме, и така въ растояіе на единъ годинѣ, едно дърво произвежда до сто отъ тѣзи голѣмы орѣхы. Вътрѣшня-та частъ отъ тѣзи орѣхы събира около сто драма отъ единъ бѣлъ сокъ като млѣко което е много пріятно за пїаніе, и има още едно меко бѣло вещество което прави единъ здравъ хранѣ.

Друго-то дърво което ся казва хлѣбоносното дърво е много любопытно. Плодъ-тъ му прилича като на пѣпишъ и като е узрѣлъ добръ, вътрѣшня-та му частъ прилича на бѣлъ хлѣбъ отъ жито и на вкусъ-тъ като печены картофы. Тойзи плодъ е главна-та храна на туземцы-

тѣ по онѣзи топлы мѣста. Така видите че тѣзи дърва може праведно да ся наричатъ *дърва на живота* за тѣзи жители; защото отъ тѣхъ зависятъ за храненіе-то на тѣла-та си.

Таквотъ едно дърво бива и религія-та за нашы-тѣ души. Тя ны храни. Тя дава на души-тѣ ни и яденіе и питіе и всичко. Знаете че когато Израилтяни-тѣ пѣтували прѣзъ пустыни-тѣ какъ Богъ ги хранилъ съ *манна* отъ небе-то. Сѣта ся че, за да храни толкозъ множество народъ трѣбувало всякой день до деведесетъ и четири хыляды кыла отъ тѣзи хранѣ, а пакъ Богъ все имъ даваше прѣзъ всичко това врѣме като ся скытахъ въ пустыни-тѣ, и никога не ги остави безъ хранѣ. Онази *манна* прѣдставяваше Христа. Той бѣше дърво-то на живота което даваше хранѣ-тѣ за всичко онова множество чловѣцы.

Послѣ и Богъ направи да истече вода отъ камѣкъ-тѣ за да пѣхъ, и тази вода прѣдставяваше Христа. Библия-та го уприличава на хлѣбъ и водѣ. Исусъ самъ си казва за себе си че е Той, “хлѣбъ-тѣ който слѣзълъ отъ небе-то.” Казва и че онѣзи които отъ него ядѣтъ нѣма вече да гладувать, и че ще да живѣхъ вѣчно. Пакъ въ друго мѣсто той казва че ще бѣде Той въ свои-тѣ людие като изворъ на воды които истакать до животь вѣченъ.

Така виждамы че Исусъ Христосъ е за свои-тѣ си като питіе и като храна. Каквыто сѣ ястія-та и питія-та за тѣлото ни, таквотъ бива Той за души-тѣ ни. Когато *мыслимъ* за Исуса и го *обычмы*, и *впрывмы* въ него, тогава души-тѣ ни ся хранятъ отъ Него. Той имъ става яденіе и питіе. Той ги укрѣпва и ги опазва живы. Единъ пріятель попыталъ единъ день единъ набоженъ овчаръ за състояніе-то му, и той отговорилъ тѣй: “Водилъ съмъ осамотенъ животъ и въ крайно сиромашество; но блаженна-та книга Божія е была за мене и яденіе и питіе,” и въ бѣдствіе-то си не знамъ що быхъ сторилъ безъ тѣзи подпоркѣ и безъ това утѣшеніе.

Това е второ-то нѣщо въ което религія-та ся уприличава на дърво-то на живота че дава *хранѣ*. (Слѣдува).

ЗА ЗЛАТО

Ако и злато-то да е познато още отъ първы-тѣ вѣкове въ исторіи-тѣ на свѣтъ-тѣ, и ако да е и много тежко, но пакъ чловѣци-тѣ никога ся не уморяватъ отъ него. Напротивъ ся вижда че колкото повече злато придобыва нѣкой, толкозъ повече му ся поревнува къмъ него и толкозъ повече ся труди за да придобие още. За него чловѣци сѣ ся потили, крѣвъ-тѣ си сѣ проливали и сѣ умирали. Угасвали сѣ всяко благородно и мъжественно чувство, правили сѣ ужасны грѣхове; продавали сѣ благополучіе-то си и души-тѣ си *за злато*.

Първо-то споменуваніе на злато въ исторіи-тѣ ся намѣрува въ Св. Писаніе въ Бытіе-то. Староврѣменны-тѣ народы го употрѣбывали въ купуваніе и продаваніе и въ правяніе-то на различни украшенія. Коего е и по зло, употрѣбывали го и въ правяніе-то на идолы-тѣ си. Помните че Израилтяни-тѣ направили отъ злато теле и му ся поклонили. Има чловѣци и въ този вѣкъ на просвѣщеніе-то които ся ласкаятъ че не сѣ глупави идолопсклонници: не правятъ златны телета за поклоненіе, но правятъ драгоценны и свѣтлы *ювелицы* отъ злато, затварятъ ги въ желѣзны кассы, и обычатъ да ги изваждатъ, и дагы броятъ; гледатъ ги съ крайно удовольствіе, покланятъ ся на тѣхъ и уповаватъ ся на тѣхъ за всяко добро и очакватъ отъ тѣхъ всяко благословеніе да получаютъ. Който има най много отъ тѣзи златны богове, той става най почитаемый-тѣ, какъвъ и да бѣде правъ-тѣ му или поведеніе-то му. Ето сѣщо-то идолопоклонство.

Злато-то ся копае отъ земѣ-тѣ въ Калифорни-тѣ и другы мѣста въ Америкѣ въ Австрали-тѣ и въ Уралскы-тѣ горы. Намѣрва ся повече въ тѣкы лѣсны или жита, и понѣкога въ голѣмы едрины камѣчета. Въ Царскый-тѣ Музей въ Санктъ Петербургъ има една едрина злато намѣрено въ Уралскы-тѣ горы която тежи близу до тридесетъ омы. Намѣрва ся и въ Австрали-тѣ и Калифорни-тѣ смѣсено съ единъ кремаковиденъ камѣкъ който ся нарича *кварцъ*. Тойзи камѣкъ го строшаватъ на пѣскъ съ чукове и различни макины и тогазъ съ водѣ и съ различни химическы срѣдства отдѣлятъ злато-то.

Злато-то е много тежко. Тяжестъ-та му е деветнадесетъ пѣти повече отъ водѣ-тъ; т. е. една чашка пълна съ водѣ ако тежи десетъ драма, като е ожла съ злато ще тежи сто и деведесетъ драма. Чрѣзъ това сравненіе на тяжестъ-тъ на цѣнкой металъ съ тяжестъ-тъ на сѣщѣ-тъ обемѣ отъ водѣ става най увѣрен-ный-тъ и най непогрѣшимый-тъ способъ за распознаваніе-то на истинско-то отъ лъжовно-то.

Злато-то е и най расплескаваемо отъ метали-тъ; т. е. може да ся распростира да стане много тънко, като листовѣ-тъ на най тънѣж-тъ хартиѣж. Тѣзи тънѣки листовѣ ся выкатъ *варакъ* и употребяватъ ся въ позлатяваніе. Работници-тъ които правятъ тозъ златенъ варакъ зематъ тънѣки златны плочи, та ги турятъ между платове отъ кожѣ и ги чукатъ съ тежки чукове. Промѣняватъ ги и пакъ ги чукатъ и така най сетнѣ златны-тъ листовѣ ставатъ на изыскванѣ-тъ тънѣкостъ. Правилѣ сѣ тозъ варакъ толкозъ тънѣкъ щото въ дебелинѣ-тъ на единъ прѣстъ да ся побиратъ до двѣстѣ хыляды листовѣ.

Прѣимущество-то на злато-то е че не раждаєса. Кислоты-тъ въ които сребро-то ся топи нѣматъ дѣйсгвіе на злато-то. Въ художества-та като ся иска златна вода, то естѣ, една кислота въ коѣто да има топено злато, и съ коѣто да позлатяватъ, зематъ еднѣ часть отъ *Ацидъ Нитрикъ* (*кезибъ*) и двѣ части отъ *Ацидъ Муріатикъ* и така става една сложена кислота наричана *Ацидъ Нитромуриатикъ*, и въ неѣж като ся тури малко злато, скоро ся топи. Стари-тъ хымици выкали тѣзи кислотѣ Парска Вода за щото пріимала и стопявала злато-то което е царь на метали-тъ.

Чисто то злато е меко, и за това не правятъ жълтицы отъ чисто злато за да не губятъ отъ стриваніе-то като ся употребяватъ въ търговіѣж-тъ, но смѣсватъ го съ малко сребро, (обыкновенно отъ десетъ-тъ части една) и сребро-то пакъ има еднѣ десетѣ часть отъ мѣдъ.

Злато-то е много полезно въ разны художества, но много голѣмо количество на праздно ся употребява въ различни пусѣти украшенія за които можемъ да речемъ че които ги носятъ были бы много по добри безъ тѣхъ. Много по добры

отъ златны-тъ украшения сѣ украшения-та на кротѣкъ и тихъ духъ. Злато-то и сребро-то Господни сѣ и трѣбуваше за Христіани-тъ да бѣдѣтъ твърдѣ вниматели и уважителни какъ да ги употребяватъ.

Староврѣменны-тъ въ суевѣріе-то си вѣрвали че имало такъвзи камѣкъ, коѣто ималъ силѣ за да прѣтвори на злато какъвто нѣщо бы ся допирало до него. Много человекѣ иждивили все що имали и животъ-тъ си въ търсяніе-то на това нѣщо. Разумѣва ся такъвъ нѣщо не сѣществувѣ, за туй и не можало да ся намѣри, но на сѣщо-то врѣме като сѣ търсили хымици-тъ, за това намѣрили сѣ нѣколко други много полезны вещества, които не търсяхъ и които до тогава не бѣхъ познаты на свѣтъ-тъ. *Фосфоръ-тъ* е едно отъ тѣзи вещества.

Еллинско-то баснословіе приказва за единъ Царь Мидасъ, коѣто былъ пріелъ дозволеніе отъ богове-тъ да поище отъ тѣхъ какъвто най много желаялъ. Поискалъ това че на какъвто бы ся прикоснѣлъ тутакси да ся прѣобърне на злато. Дали му това безумно прошеніе, но горѣкый-тъ пострадалъ отъ златолюбіе-то си; за щото и ястіе-то му и нитіе-то му, и тѣ станѣлы злато въ уста-та му. Мудрость-та е по добра отъ злато-то. Искѣмъ да прочетете отъ Книгѣж-тъ Іововѣ главѣ 28-мѣ и отъ Притчы-тъ Соломоновы главѣ осмѣ и да видите тамъ сѣ какъвъ краснорѣчивъ языкъ ся хвали мудрость-та. Но наша-та мудрость и наша-та праведность нищо не сѣ безъ Христа. Той казва, “Свѣтувамъ тя да купишь отъ мене злато прѣчистено прѣзъ огнь, за да ся обогатишь.”

Дано бы далъ Богъ всинца ный чрѣзъ вѣрѣжъ въ Исуса Христа, да държилъ неговы-тъ святы повелѣнія, и исполняваны неговѣж-тъ святѣ истинѣж, и най сетнѣ да ся сподобимъ да влѣзнемъ прѣзъ бисеровны-тъ порты въ прѣкрасный-тъ градъ дѣто улици-тъ сѣ като отъ чисто злато и прозраченъ кристалъ!

— Ако страдѣете по причинѣ на религіѣжъ, утѣшавайте ся. Но по голѣмѣ-та ви грыжа да е да внимавате на поведеніе-то си, така щото да не бы религія-та да пострадѣе отъ васъ.

ВОДОПАДЪ НІАГАРА.

Отъ голѣмо-то езеро Ири, въ Сѣвернѣхъ Америкѣхъ истича една рѣка която ся выка Ніагара, и влива ся въ друго едно езеро Онтарио, и така съединява тѣзи двѣ пространны езера.

Езеро-то Онтарио лежи 123 и $\frac{41}{100}$ метры по долу отъ горне-то езеро, и така стремленіе-то на рѣкѣхъ-тѣхъ Ніагарѣхъ, е много силно и въ едно мѣсто има пропасть отъ дѣто пада изведнѣхъ право долу до една дълбинѣхъ 50 и $\frac{48}{100}$ метры, и така прави най голѣмый-тъ и най величественный водопадъ въ всичкий-тъ свѣтъ. Другы водопади има по высокы но нѣматъ толкозъ количество водѣхъ, и така не правятъ на зритель-тъ онова впечатленіе на силѣхъ и величіе което става въ умъ-тъ на человекѣхъ като гледа една рѣкѣхъ до шестъ метры дълбока и широка повече отъ половинѣхъ-тѣхъ на Дунавъ да пада отъ толкозъ высочинѣхъ на долу.

Теченіе-то на водѣхъ-тѣхъ отъ толкозъ врѣме е изыло камѣхъ-тъхъ що е отъ долу къмъ срѣдѣхъ-тѣхъ и така водопадъ-тъхъ е

зелъ единъ видъ полуокраженъ като сѣрпъ. Шумъ-тъхъ на воды-тъхъ ся чува отъ петь часа далечъ. Една мъгла ся дига постоянно отъ тѣхъхъ и като грѣе слънце-то всякога ся състави дѣга чрѣзъ отряженіе-то на слънечны-тъхъ лучы прѣзъ тѣзи мъгли. Единъ малкъ параходъ кой-то носи име *мъгленица*, работи по рѣкѣхъ-тѣхъ отъ водопадъ-тъхъ на долу и донося пасажеры близу до падающы-тъхъ воды за да гледатъ горѣ къмъ чудесно-то омаевателно зрѣлище.

На два миля растояніе долу отъ Водопадъ-тъхъ има высокъ желѣзень мостъ, 75 и $\frac{54}{100}$ метры отъ водѣхъ-тѣхъ на горѣ, прѣзъ дѣто минуватъ желѣзны-тъхъ кола. Мостъ-тъхъ е направенъ въ лѣто 1855, и нѣма на срѣдѣхъ-тѣхъ подпоркѣхъ но выси отъ два стѣлпа, единъ на отсамный-тъхъ брѣгъ и другъ на отташный-тъхъ брѣгъ, съ едно растояніе отъ 246 метры. Младый-тъхъ читатель

на това ще бѣде любопытенъ да знае какъ ся е прѣхвърлилъ пѣрвый-тъхъ телъ та ся е привързалъ на тѣзи стѣлпове и послѣ ся прѣминѣли другы по дебели телове, та най сетѣхъ ся е направилъ тойзи якъ и украсенъ мостъ. Всичко нѣщо е лесно слѣдъ като го изнаѣришь, но остроумный-тъхъ зидатель на тойзи мостъ доста ся е мѣчилъ додѣ сполучи въ това исполинско прѣдпріятіе. Когато изнаѣрено-то и сполучливо срѣдство было много просто. Той зелъ на едно момче фѣрчило-то (*учуртма*) и при канапъ-тъхъ или врѣвкѣхъ-тѣхъ съ който обыкновенно ся спуща фѣрчило-то на горѣ, той притурилъ още единъ тѣнѣхъ коприненъ конецъ (ибришимъ) за да мине прѣзъ единъ малкъ скрипецъ до срѣдѣхъ-тѣхъ на фѣрчило-то, и на край-тъхъ на ибришимъ-тъхъ една малка топкѣхъ отъ крушунъ. Тогава той спуснѣлъ на горѣ фѣрчило-то, на сгодно врѣме когато вѣялъ вѣтеръ-

тъ къмъ оттаѣшный-тъ брѣгъ, и като стояло фърчилото надъ желаемо-то мѣсто, той отпустиналъ полека-лека ибришимъ-тъ и онази топка слѣзла право на долу додѣ ѣх хваналъ челоуѣкъ-тъ който стоялъ тамъ, и той като потеглилъ привѣклъ при себе си първо ибришимъ-тъ, послѣ по дебелъ връскъ, и най сѣгнѣ и първый-тъ телъ на тойзи чудесентъ мостъ, който стои за память на ученный-тъ неговъ зидатель. Така при това чудо станъло отъ естество-то, намѣрва ся и чудо което показва каквы прѣпятствія е побѣдилъ челоуѣческый умъ въ извършваніе-то на толкозъ общеполезно дѣло.

Да ли има между Българчета-та които четатъ Зорницъ-тъ това момче което нѣкое врѣме ще направи мостъ надъ Дунавъ, или ще направи друго нѣкое славно дѣло като памятникъ? Надѣѣ ся; но едно нѣщо да ви кажѣ; тойзи искусентъ художественникъ нѣма да ся намѣри между тѣзи момчета които сѣ обладаны отъ тѣзи пустъ и Азіатскъ идеѣ че было не почтенно или унизително за челоуѣка да работи съ рѣцѣ-тъ си. Ако гледате всинца да станете писари и търговци и бѣгате отъ рѣчнѣ работѣ, то народъ-тъ напразно ще чака да произлѣзатъ отъ васъ таквызи искусни и много потрѣбни мастори за различны-тъ художества които сѣ необходимо нужды за народный-тъ напрѣдѣкъ.

ПОДЗЕМЕЛЕ-ТО.

Единъ младъ мъжъ сторилъ неблаго-разуміе и дързнулъ да влѣзе самъ въ едно пространно и тъмно подземеліе на-тисналъ отъ много врѣме; като запалилъ еднѣ дебелѣ свѣщъ, влита ся въ прѣходы тѣсны които ся кръстосвали на всякъдѣ, и които пристигали до широки салы подобны на храмове. Смаянъ и о-чудентъ, иска да види всичко; ходи, и продължава да ходи безъ да ся смущава за прѣминуваніе-то на врѣме-то. Само-надѣянъ както много млади мъжіе, не ся бои че не ще може да пайде пѣтъ-тъ си отъ дѣто е дошелъ, за да ся върне ле-сно и да намѣри проходъ-тъ за да из-лѣзе. Между това свѣщъ-та му която зѣла да догорва, показвала му че е врѣ-ме да ся върне отъ дѣто е дошелъ. Най-напрѣдъ трѣгналъ съ увѣреніе ужъ че познава мѣста-та които е гледалъ и слѣ-

дувалъ да ся чуди на онова което е ве-че видѣлъ; но ето два разны прѣхода, а той не знае по кой трѣбва да мине. Търгнува по единъ, прѣстапна нѣколко стѣпки, гледа около себе си и ето не познава вече пѣтъ-тъ си. Враща ся на-дирѣ, хваща другъ пѣтъ, и пакъ ся на-мѣрва на едно неизвѣстно мѣсто. Що да прави? Трѣгва по пѣтъ-тъ и гледа стѣ-ны-тъ; мысли че е съгледалъ единъ бѣ-лѣгъ който води на право; заминува нѣ-колко стѣпки по натагъкъ, търси да на-мѣрва пакъ истый-тъ бѣлѣгъ; явно че то было бѣлѣгъ назначентъ да показва на работници-тъ отъ дѣ трѣбва да идѣтъ направо да излѣзѣтъ изъ подземеліе-то. Младый-тъ бърже стѣпа, мысли себе си благополучентъ като усѣтилъ че не ся прѣдалъ само на свои-тъ си познаванія, които тежко му, тутакси щѣли да го по-бъркатъ; но и друго неспокойствіе го хванъло; защото не само свѣща му ся свършила но можала случайно и да уга-сне прѣди да види зарѣк отъ видѣло! Какво можаше да стори той тогази за да гледа бѣлѣзы-тъ които показватъ пѣтъ-тъ? Какво трѣбваше да стори за да из-бѣгне отъ дълбоки-тъ трапове по край които бѣше замиялъ? Като помислилъ това, космы-тъ му насѣрхнѣли и сту-дентъ потъ го избивалъ, и прѣстапналъ по скоро; но като вървялъ бърже пла-мѣкъ-тъ на свѣщъ-тъ ся разлѣвалъ отъ въздухъ-тъ, и, отъ страхъ да не угаси скѣпоцѣннъ-тъ си видѣлинъ, вървѣлъ сѣрдчано и покривалъ пламѣкъ-тъ ѣ отъ вѣтръ-тъ и отъ водъ-тъ която слѣзла отъ горѣ и капала тукъ тамъ. Видѣлъ я-вно че неговъ-тъ животъ е додѣ гори свѣщъ-та, и за това всички-тъ му трудо-ве были да упати свѣщъ-тъ да не за-гасне. Най сѣгнѣ съглежда еднѣ слабѣ видѣлинъ отъ далечъ, и, като тичалъ на напрѣдъ, извикалъ пѣлъ съ радость; Из-бавихъ ся, избавихъ ся!

Тази исторія, чада мои, напомнюва ми едно нѣщо важно, и то е че ный вси-cky имамы нуждѣ отъ едно видѣло кое-то да ни показва пѣтъ-тъ по който трѣ-бва да вървимъ. Естественно ный смы обыколени отъ гѣсты темноты, Богъ о-баче иска да ни съобщи Святаго Духа когото Писаніето ни прѣдставя като е-дно свѣтило опрѣдѣлено да свѣти на на-ши-тъ пѣтеки. Азъ бы искалъ днесъ да

употрѣбѣ това красно подобіе, за да вы направѣ да осѣтите колко ни е потрѣбенъ Духъ Святый за да можемъ да направимъ додѣ смѣ тукъ на земѣ-тѣ во-лѣ-тѣ на нашій-тѣ небесенъ Отецъ.

Земна-та видѣлина е толко потрѣбна намъ щото мѣчно можемъ да прѣдставимъ на себе си земѣ-тѣ свѣсѣмъ потанклѣ въ тѣмноты-тѣ. Ако бѣ така това, наше-то положеніе тукъ на земѣ-тѣ щѣше бы отъ най скѣрбны-тѣ и най бѣдны-тѣ. Като не видимъ никоѣкъ отъ опасности-тѣ които ны окружава-тъ, были бы въ едно голѣмо отѣсненіе. Наши-тѣ понятія въ най просты-тѣ нѣща, были бы лѣжливи или много дедостаточны. Око-то ни, колко свѣршенно и да е, было бы намъ свѣсѣмъ безполезно. Съ едиѣ рѣчь, безъ видѣло, земля-та бы била неспособна за обитавање, и наше-то горещо желаніе бы было по скоро да ѣх оставимъ.

Добро, чада мои, до колко-то врѣме що не смѣ пріѣли Духа Божественнаго, истинны-тѣ които иматъ сходство съ здравіе-то на нашѣ-тѣ душѣ сѣ окружены съ гѣсѣ тѣмнинѣ. Ный не ѣх видимъ и за туй не производи никакво дѣйствиѣ въ наше-то сѣрдце. Не гледате ли понѣкога млади момчета да си играѣтъ както сѣ навѣкѣли, да ядѣтъ весели и сѣ охотѣ кога сѣ най вече виноваты заради непокорство или лѣжѣ? Защо правѣтъ тѣй? Защото тѣзи дѣца не разумѣва-тъ тего-тѣ на грѣхове-тѣ си, и за туй нѣто сѣ устрѣшаватъ отъ тѣхъ ни оскѣрѣва-тъ. Да стори нѣкой зло-то е скѣрбно нѣщо, но още по скѣрбно е като стори зло-то и да е хладнокрѣвенъ.

Когато небесна-та видѣлина не свѣти въ сѣрдца-та ни, ный не видимъ опасность-тѣ въ коѣкто наши-тѣ грѣхове ны излагатъ, и ный смѣ подобны на едиѣ слѣпъ който пѣе весело и върви по край едиѣ пропасть въ коѣкто една крива стѣпка може да го низрине.

Безъ Божій-тѣ духъ, наши-тѣ понятія за най важны нѣща често сѣ ограниче-ны много и нѣкога свѣсѣмъ лѣжливы. Нѣкой си пыталъ едиѣ день едно малко момиче що трѣбува да прави нѣкой за да иде на небе-то. — Трѣбува да е му-дрѣ, отговорило туѣкси. — Но що е това да е мудрѣ? Това е, да сѣ покорѣва на родители-тѣ си, отговорило му. — То не было знаѣло че никое дѣте не е

дѣйствиѣлно мудро, и не може да стане чрѣзъ свои-тѣ си силы, и ако не бы имало едно друго срѣдство за спасеніе никое дѣте не бы могло да сѣ надѣе да иде на небе-то. (Слѣдуѣ).

ЗА УПРАВЛЕНІЕ-ТО НА ЯЗЫКЪ-ТѢ НѢКОЛКО ДОБРЫ ПРАВИЛА.

1. Ако слуша-тъ въ разговорѣ съ нѣкого за нѣкое отсѣтствующе лице нѣщо докачително за тебе, да го не повѣрѣвашъ на частъ-тѣ; защото като узна-ешъ всичкы-тѣ обстоятелства, работа-та може да земе свѣсѣмъ другъ видѣ.

2. Да си прѣдопазители-тъ отъ хвалбы-тѣ на ласкатели-тѣ; защото тѣ за интересъ-тѣ си говорятъ. Помни прикаскѣ-тъ на лисицѣ-тѣ коѣто похвадила пѣсень-тѣ на гаргѣ-тѣ защото ѣ сѣ искало сырене-то коѣто было въ уста-та на гаргѣ-тѣ.

3. Ако челоѣкъ-тѣ съ когото сѣ разговарѣ-тъ сѣ разсѣрди, да го не раздра-ни-тъ; нѣ сѣжали го.

4. Отбѣгвай отъ дружество-то на лѣжецъ-тѣ, на прокѣлнители-тѣ, на ху-лители-тѣ и на срамнословецъ-тѣ; защото или ще станешъ подобенъ нему, или челоѣци-тѣ ще иматъ и тебе за тѣ-кѣзѣ.

5. Всякога да говори-тъ истинѣ-тѣ.

6. Прѣдъ онѣзи които знаѣтъ повече отъ тебе да не си говори-тъ; инакъ показѣвашъ свое-то невѣжество и не да-вашъ врѣме на други-тѣ да ти съобща-ватъ нѣщо полезно.

7. Да не прѣсичашъ думѣ-тѣ на оно-гози съ когото сѣ разговарѣ-тъ. Дай му врѣме да свѣрши що има да каже, и то-гава ще можешъ по добрѣ да му отго-вори-тъ.

8. Да не говори-тъ зло но колкото можешъ добро за онѣзи които отсѣтствующе-тъ.

9. За всяко важно нѣщо да прѣдраз-мысли-тъ добрѣ прѣди да продума-тъ нѣщо.

10. Да отбѣгнува-тъ отъ навѣкѣненіе-то коѣто иматъ мнозина при общій-тѣ си разговорѣ да употрѣбѣва-тъ израже-нія-та, Боже мой! и др. Защото така сѣ зема на праздно свято-то име Божіе.

— Който не е пыталъ напѣлно зло-щастіе-го, не може на пѣлно да оцѣнѣва и благополучіе-то.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

УМИРАЮЩІЙ ХРИСТІАНИНЪ.

По-слѣд-нѣ-то ми слѣн-це е : Къ-мъ за-падъ на-бли-жи ; Нек' Ан-гел-скій ликъ
Е-то мо-е-то по-при-ще до-пѣ-ни ся поч-ти.

На-ста-не бѣр-зеш-комъ На сиѣж-ны кры-ла да мя за-не-сятъ Къ-мъ мой-тъ вѣ-ченъ
домъ. На сиѣж-ны кры-ла да мя за-не-сятъ Къ-мъ мой-тъ вѣ-ченъ домъ.

1.

Послѣднѣ-то ми слѣнце е :
Къ-мъ Западъ приближи ;
Ето мое-то поприще
Допѣни ся почти.
Нек' Ангелскій ликъ
Настане бѣрзешкомъ
На сиѣжны крыла да мя занесать
Къ-мъ мой-тъ вѣченъ домъ.

2.

Какъ радостно да свершиж азъ
Послѣднѣ-тъ прѣходъ ?
Стоиж върху Йорданскій брѣгъ ;
Дѣ да намѣриж бродъ ?
Нек' Ангелскій ликъ —

3.

Пріятели и друзья знамъ,
И сродници въ Христа,
Очакувать за мене тамъ
Любезни братія.

Нек' Ангелскій ликъ —

4.

Тамъ въ славно-то жилище съ тѣхъ
Да видѣж Спаса мой ;
Съ кръвь-тж си чисти мя отъ грѣхъ ;
Побѣдѣ дава Той.
Нек' Ангелскій ликъ. —

— Въ Съединены-тъ Американскы Ща-
ты ся издаватъ повече отъ 5.000 вѣст-
ници, дѣто ще каже че има по единъ вѣ-
стникъ за всякой седмъ хыляды жители.

Въ Англіѣж иматъ по единъ вѣстникъ
за 23,000 жители.

Въ Пруссіѣж единъ за 26,000.

Въ Россіѣж единъ за 530,000

Въ Турціѣж единъ за 300,000. Ако
и земсѣ число-то по народность нека
направятъ исчисленіе-то сами наши-тѣ
Българи като ся броятъ петъ и шесть
миліона а иматъ само 4 вѣстника.

Въ печатницѣ-тж на А. Минасіана
у Джамлъ-ханъ.